

[Jefsen Christensen.]

Jeg maa anerkende, at Indholdet af Pastor Schmidts Tale ikke var af en saa epokegørende Karakter, at disse Overskrifter havde været nødvendige. Hvad jeg ogsaa vil anerkende, er, at dette ærede Medlem Gang paa Gang fremhævede, at hverken det tyske Rige eller det tyske Mindretal i Nordslesvig nogen Sinde kunde tænke sig anvendt Magt i Forbindelse med Grænespørgsmaalet i Sønderjylland. Jeg maa anerkende den Tone, der her gik igennem Pastor Schmidts Tale, idet den i Virkeligheden bygger paa ganske samme Princip som det, hvorved Grænsen blev fastlagt i 1920: at Retten og ikke Magten skal være bestemmende i dette Forhold.

Det var for saa vidt en ny Tone fra det tyske Mindretals Side, idet denne Tone ikke lød i de 56 Aar, da vi var under Fremmedherredømmet dernede i Modstrid med, hvad et meget stort Flertal af dem, der boede inden for den nuværende Grænse, ønskede. 56 Aar blev dette store Flertal inden for den nuværende Grænse med Magt holdt under preussisk Styre. Det ærede Medlem, som nu har talt i Folketinget om vore Grænespørgsmaal, var dengang en Mand, der i hvert Fald fra 1908 og fremefter gjorde sig til Talsmand for en humanere Behandling af det danske Flertal inden for den nuværende sønderjyske Grænse, kulturelt, sprogligt og paa andre Omraader. Men da vi naaede frem til det, der skete forud for 1920 og i 1920, var det ærede Medlem aldeles ikke besjælet af et større Kvantum Retsfølelse, end at han dengang krævede, for at der skulde ske en Grænesforskydning, at to danske Stemmer ikke maatte have Lov til at veje mere end een tysk. Der har for saa vidt siden været en Udvikling af det ærede Medlems Retsfølelse — det maa jeg erkende —, men jeg vil gerne, da det ærede Medlem har fremhævet, at vi fra dansk Side i 1920 burde have bygget paa tysk Retfærdighedssans og ført det Spørgsmaal til Afgørelse alene i Kraft af en Forhandling mellem Danmark og Tyskland, sige, at vi fik ingen Sinde fra 1864 til 1920 Grund til at tro paa, at den tyske Retfærdighedssans vilde have været af en saadan gennemgribende Karakter, at den svarede til det, danske Mennesker forstaar ved Retfærd i

den Slags Spørgsmaal. Tværtimod, heller ikke Pastor Schmidt gav os nogen Sinde før 1920 Grund til at tro paa, at han ejede en Retfærdsfølelse, vi kunde bygge paa. Og naar det ærede Medlem i sin Tale i Gaar har foreholdt den danske Nation, at vi gik Vejen over Versailles og ikke ind i en direkte Forhandling med Tyskerne om dette Spørgsmaal, vil jeg for det første tillade mig at spørge, om nogen tror, at man ved Verdenskrigens Slutning kunde komme uden om Versailles ved Grænesforskydninger nogetsteds i Europa. Dette var ingenlunde Tilfældet; det var praktisk ugørligt. Men der forelaa heller ikke for den danske Nation Grund til at tro paa, at der vilde kunne ske en Grænesforskydning i Kraft af Aftaler mellem Danmark og Tyskland, som paa nogen Maade kunde virke tilfredsstillende med Hensyn til de Krav, vi fra 1864 til 1920 med Rette havde Grund til at fremføre over for de tyske Magthavere i Sønderjylland.

Det, som blev naaet, det, som er angrebet og blev angrebet i Gaar af Folketingsmand, Pastor Schmidt, var Formen for Afstemningen, at det var en en bloc Afstemning, idet han mente, at Afstemningen vilde have givet et andet Resultat, hvis den havde været opløst i Kommuneafstemninger og disse saa var blevet bestemmende for Grænsedragningen i 1920. Jeg skal forsøge at sprede enhver Taagedannelse om dette Forhold. Saa længe man taler abstrakt, saa længe man fører Taagetale om det Spørgsmaal, er der ingen Grænser for, hvad Fantasier kan puste Spørgsmaalet op til. Det faktiske Forhold var i 1920, at vi gennem to Aar havde opereret med et Begreb, der hed Tiedjebæltet, et Begreb, der rummede det Omraade, inden for hvilket det tyske Element troede, at man ved Afstemning om Grænsen vilde kunne faa tysk Flertal, og det er vel inden for det Omraade, man stadig opererer med den Slags Haab for det Tilfælde, at det dansk-tyske Grænespørgsmaal skulde rejses igen. Jeg maa sige derom, at den Tone og Form, hvorunder Folketingsmand Schmidt rørte ved det Forhold i Gaar, var meget lemfældig. Han sagde, at der var visse Knuder i det Spørgsmaal, som skulde løses, og han troede og haabede paa, at Danmark og Tyskland engang i Fællesskab kunde tale